

Fragment uit Ons Moe

De laatste dag van juli arriveerde de kermis in de stad. Vanaf hun balkonnetje zagen ze de hoge pieken van de attracties en de verhalen die Dina vertelde, gingen vooral over de vreemde bouwwerken die ze zag. Ze kon onmogelijk de link leggen tussen de metalen constructies en het concept kermis...

Elona stelde voor om eens naar de 'bouwwerken' te gaan kijken. Het zonnetje scheen en na het middagdutje vertrokken ze goed gemutst naar het kerkplein. Ze waren er bijna toen Dina aan Elona's arm trok.

'Wie zet er nu zijn vuilniszakken zo dicht tegen de straat aan...' zei ze verontwaardigd. 'Straks rijdt er iemand tegen en dan ligt al het vuil op de stoep...'

Elona keek rond en begreep niet waar Dina het over had. 'Waar zie jij vuilniszakken?'

De oude vinger wees naar twee grijze vormen die op het voetpad stonden. Elona begon te grinniken en ze hielden even halt. De bus kwam er aan en de beide 'vuilniszakken' stonden recht. De moslima's hadden op de rand van de stoep gezeten.

'Oh, wat is dat?' schrok Ons Moe.

'Dat,' wees Elona, 'zijn geen vuilniszakken maar buitenlandse vrouwen in boerka's'.

'Wat is dat? Boerka's?' wilde Dina weten maar Elona had geen zin om daarover uit te weiden. Ze zou het toch niet begrijpen en ook onmiddellijk weer vergeten. Net op dat ogenblik stapten de verborgen vrouwen op de bus en verdwenen ze uit het zicht.

'Laat ons naar de kermis gaan kijken,' zei Elona terwijl ze haar grootmoeder terug in beweging zette. Gewillig liet Dina zich meevoeren en even later stonden ze op het kerkplein naar de nieuwe kermisattracties te kijken.

'Wat zijn dat voor dingen?' vroeg Ons Moe zich hardop af. Elona had geen idee hoe ze daarop moest antwoorden.

'Daar, dat ken ik wel...' zei Dina terwijl ze naar de ouderwetse kinderattractie wees. 'De paardenmolen. Wat denk je, Melanie? Zal ik kaartjes kopen? Wel proberen de flosch te pakken, hé,' raadde haar grootmoeder haar aan. 'Dan kun je nog een keertje extra...'

De oude vrouw keerde de rollen om en trok Elona mee naar de versleten kraam. De molen had zijn beste tijd gehad en geen haar op Elona's hoofd dacht eraan om haar grootmoeder aan de kant te laten staan terwijl zij een rondje maakte. 'Straks, Moeder,' speelde Elona Mams rol. 'Ik heb honger...' wees ze naar een snoepkraampje wat verderop. Een suikerspin was veel veiliger dan een ritje op de paardenmolen die nota bene nog niet open was...

'Ja,' gaf Dina toe. 'Dat is een goed idee.' Ze stak een tandje bij en in een wip stonden ze voor het kleine kraampje met zoetigheden. Het humeur van het suikerspinmeisje was omgekeerd evenredig met Dina's enthousiasme.

'Moeder, een suikerspin of een gedoopte appel of een zakje zuurtjes?' vroeg Elona terwijl ze haar portefeuille uit haar handtas opdiepte.

'Moeder? Moeder? Ik ben uw moeder toch niet, meiske.'

Elona betrapte er zichzelf op dat ze te weinig rekening hield met het switchen tussen tijdszones.

'Tuurlijk Dina,' gaf ze de oude vrouw onmiddellijk gelijk. 'Wat wil je hebben?'

Ons Moe keek kritisch naar de uitgestalde waren en koos na lang wikken en wegen voor een

saté met druifjes in een chocoladejasje. Elona bestelde twee stuks en even later slenterden ze knabbelend weer terug naar het appartement.